

A. Μη λογοτεχνικό κείμενο

Διακοπές Wi-Fi

Το κείμενο του Κοσμά Βίδου δημοσιεύτηκε στο ΒΗmagazino στις 24.9.2013 (<https://www.tovima.gr/2013/09/24/opinions/diakopes-wi-fi/>) και δίνεται συντομευμένο και ελαφρώς διασκευασμένο για τις ανάγκες της εξέτασης.

Στην πισίνα ενός ξενοδοχείου, κάπου στην Πελοπόννησο. Ο σουηδός μπαμπάς, οριζοντιωμένος στην ξαπλώστρα, δεν σήκωσε το μάτι του από το iPad. Δίπλα του, στη δική της ξαπλώστρα, η σουηδή συμβία του διάβαζε στο Kindle της. Παραδίπλα, η έφηβη κόρη του ζεύγους φωτογράφιζε τα πόδια της με το iPhone της για να ανεβάσει, υποθέτω, το ντοκουμέντο των ελληνικών διακοπών της και του φροντισμένου πεντικιούρ της στον λογαριασμό της στο Facebook - τι παράδοση μόδα κι αυτή των φωτογραφημένων ανδρικών και γυναικείων ποδιών που κατακλύζει τα social media! Η οικογένεια είχε και τέταρτο μέλος, ένα εξάχρονο (πάνω-κάτω) αγοράκι, που αντί να παίζει με τα νερά και με τα άλλα παιδάκια (έτσι, θυμάμαι, κάναμε εμείς στην ηλικία του), έπαιζε ολομόναχο ηλεκτρονικά παιχνίδια στο smartphone της μαμάς. [...]

Η τεχνολογία ανατρέπει ανθρώπους που δεν μπορούν λεπτό μακριά της, ανίκανους να απολαύσουν ό,τι δεν περνάει μέσα από την οθόνη της ταμπλέτας ή του κινητού τους, σκέφτηκα, και αμέσως μετά βυθίστηκα στην οθόνη της δικής μου ταμπλέτας. Ένας από εκείνους και εγώ...[...]

Εκείνη τη στιγμή έκανε την εμφάνισή του στον χώρο της πισίνας ένα ηλικιωμένο ζευγάρι. Περπατούσαν χέρι χέρι, στηρίζοντας ο ένας τον άλλον. Η γυναίκα έσκυψε και του είπε κάτι στο αφτί. Γέλασαν. Ο άνδρας της χάιδεψε τα μαλλιά. Σκέφτηκα ότι αυτό είναι η πραγματική επαφή, η ουσιαστική σχέση δύο ανθρώπων που μπορούν να κοιτάζονται στα μάτια, να αγγίζονται, να μυρίζει ο ένας τον άλλον, να μιλάνε. Δύο ανθρώπων που δεν έχουν ανάγκη τα ηλεκτρονικά κυκλώματα για να υπάρχουν, για να επικοινωνούν, για να περνούν την ημέρα τους μαζί.

Αναρωτήθηκα αν η γενιά μου στην ηλικία τους θα είναι ικανή για αυτού του είδους την... παλιομοδίτικη, αλλά τόσο ουσιαστική επαφή, αυτού του είδους τη συντροφικότητα. Τους παρατηρούσα και έφτιαχνα σενάρια για την απλή, γοητευτική, ανεπιτήδευτη, συγκινητική καθημερινότητά τους. Ο παππούς και η γιαγιά έπιασαν από μια ξαπλώστρα, εμφάνισαν από ένα iPad, βυθίστηκαν καθένας στην οθόνη του και έκτοτε δεν ξαναμίλησαν ο ένας στον άλλον...

A3. «Η τεχνολογία ανατρέπει ανθρώπους που δεν μπορούν λεπτό μακριά της, ανίκανους να απολαύσουν ό,τι δεν περνάει μέσα από την οθόνη της ταμπλέτας ή του κινητού τους»: Με ποια

επιχειρήματα θα δικαιολογούσες εσύ προσωπικά την άποψη αυτή του αρθρογράφου; Να αναπτύξεις τις ιδέες σου σε άρθρο 200-250 λέξεων για το προσωπικό σου ιστολόγιο.

Μονάδες 25

B. Λογοτεχνικό κείμενο

[Παραμύθι για την τηλεόραση]

Το κείμενο είναι απόσπασμα από το αφήγημα του Τζιάννι Ροντάρι (1920-1980) «Περιπέτεια για την τηλεόραση» και αντλήθηκε από το διαδίκτυο.

Ένα βράδυ ο κύριος Βερούτσι γύρναγε από τη δουλειά του. Ο κύριος Βερούτσι μπορεί να 'τανε υπάλληλος του ταχυδρομείου, μπορεί όμως και οδοντογιατρός. Δεν μπορούμε να τον κάνουμε και ό,τι θέλουμε. Να του βάλουμε μουστάκια; Γένια; Άντε, ας έχει μουστάκια και γένια. Ας προσπαθήσουμε να φανταστούμε πώς είναι ντυμένος, πώς περπατάει, πώς μιλάει. Τώρα μιλάει με τον εαυτό του... Ας κρυφακούσουμε τι λέει.

- Επιτέλους, γυρνάω σπίτι... Σπίτι μου, σπιτάκι μου και σπιτοκαλυβάκι μου. Δεν μπορώ άλλο. Είμαι ψόφιος. Κόσμος... κυκλοφορία... Τώρα θα μπω στο σπίτι μου, θα κλειδώσω την πόρτα κι ο κόσμος ολόκληρος απέξω. Αυτό τουλάχιστον μπορώ να το κάνω. Να 'μαι, έφτασα... Επιτέλους μόνος... Τι καλά... Πρώτο, δρόμο η γραβάτα... Δεύτερο, οι παντούφλες μου... Τρίτο, ανάβω την τηλεόραση... Τέταρτο, η πολυθρόνα μου, το σκαμνάκι για τα πόδια, το τσιγάρο... Αχ, τώρα είμαι με το βασιλιά γενιά¹. Και, προπάντων, είμαι μόνος... μόνος... Μα συ ποια είσαι; Από πού ξεφύτρωσες;

Μια νόστιμη κοπέλα χαμογελούσε κι έσταζε μέλι² στον κύριο Βερούτσι. Πριν λίγο δεν υπήρχε, τώρα στεκότανε κει δα και διόρθωνε το κολιέ που φορούσε στο λαιμό της.

- Δε με γνωρίσατε, κύριε Βερούτσι; Είμαι εκφωνήτρια της τηλεόρασης. Την ανάψατε και να 'μαι. Θα σας πω τις τελευταίες ειδήσεις.

Ο κύριος Βερούτσι διαμαρτυρήθηκε:

- Ναι, μα σεις δεν είστε μέσα στην τηλεόραση αλλά στο σπίτι μου και κάθεστε στον καναπέ μου.
- Το ίδιο δεν κάνει; Κι όταν είμαι μέσα στην τηλεόραση, είμαι σπίτι σας και κουβεντιάζω μαζί σας.

¹ Με το βασιλιά γενιά: νιώθω άρχοντας

² έσταζε μέλι: ήταν πολύ γλυκομίλητη

- Μα πώς καταφέρατε και μπήκατε δω μέσα; Δε σας πήρα είδηση. Ή μήπως μπήκατε κρυφά;
- Αυτό είναι άλλη κουβέντα... Τώρα θέλετε ν' ακούσετε τα νέα ή όχι;
- Τέλος πάντων..., ας ακούσουμε τι θα πείτε.

Η όμορφη κοπέλα έβαλε την καλή της φωνή κι άρχισε:

- Σε ολόκληρο το βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας συνεχίζεται το ανθρωποκυνήγι για τη σύλληψη του φοβερού ληστή που δραπέτευσε από τις φυλακές του Ρίντινγκ. Ο αρχηγός της αστυνομίας ανακοίνωσε ότι ο ληστής κατά πάσαν πιθανότητα κρύβεται στα δάση...

Κείνη τη στιγμή ο κύριος Βερούτσι άκουσε μια φωνή που δεν ήταν της εκφωνήτριας ούτε κι έβγαινε από την τηλεόραση, αλλά κάπου μέσα από το δωμάτιο. Έλεγε λοιπόν η φωνή:

- Παραμύθια!
- Ποιος είναι; πετάχτηκε ο κύριος Βερούτσι. Ποιος μίλησε;
- Ο ληστής, είπε η εκφωνήτρια, σαν να μη συνέβαινε τίποτα. Κοιτάξτε, θα 'χει κρυφτεί κάτω από τον καναπέ. [...]

B3. Να επιλέξεις ένα από τα δύο ακόλουθα θέματα παραγωγής λόγου. Να καταγράψεις τις απαντήσεις σου σε ένα κείμενο 100-150 λέξεων.

1. Ο πρωταγωνιστής του αφηγήματος κατέφυγε στο σπίτι του, για να ξεκουραστεί και να ξενοιάσει. Πιστεύεις ότι το πέτυχε αυτό; Να στηρίξεις την απάντησή σου και σε χωρία του παραμυθιού.

ή

2. Εσύ προσωπικά ποιο τέλος θα διάλεγες να δώσεις στην ιστορία που αφηγείται ο Ροντάρι; Επινόησε μια συνέχεια σε 120-150 λέξεις.

Μονάδες 25